

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **JESSENIA a.s.**, se sídlem Okružová 1135/44, Praha - Stodůlky, zast. Mgr. Martinem Rottou, advokátem se sídlem Maiselova 38/15, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 932/6, Praha 1, proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 31. 8. 2017, č. j. MMR-26454/2017-26/2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2021, č. j. 8 A 174/2017-76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je soukromým poskytovatelem zdravotních služeb a dne 7. 11. 2016 podala žádost o podporu projektu „Centrum duševní rehabilitace Beroun“. Rozhodnutím žalovaného jakožto poskytovatele dotace ze dne 31. 5. 2017, č. j. 20605/2017-26, byla administrace žádosti ukončena, a to z důvodu nesplnění kritérií hodnocení a výběru projektů. Žalobkyně totiž nedoložila povinnou přílohu Stanovisko Ministerstva zdravotnictví (dále jen „MZdr“) o souladu projektu se Strategií reformy psychiatrické péče a plnění standardů lůžkové akutní psychiatrické péče ve všeobecných nemocnicích a povinnou přílohu Vyjádření Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR (dále jen „VZP“) předložila s pozdějším datem, než bylo datum žádosti.

[2] Rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítla ministryně pro místní rozvoj výše nadepsaným rozhodnutím a rozhodnutí žalovaného potvrdila. Rozhodnutí žalovaného neshledala nesrozumitelným ani nezákonným. Z rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývalo, že byla ukončena administrace žádosti o podporu pro nesplnění

kritérií, a to rozhodnutím podle § 14 odst. 3 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění do 31. 12. 2017 (dále jen „rozpočtová pravidla“). Žalobkyně nesplnila stanovené podmínky poskytnutí dotace, když řádně nedoložila povinné přílohy, a proto nemohlo být její žádosti o podporu vyhověno. Terminologií pro poskytování dotací byl poskytovatel dotace povinen ukončit administraci žádosti. K opožděnosti Vyjádření VZP ministryně uvedla, že požadavek na doložení nejpozději se žádostí byl upraven ve Specifických pravidlech platných od 27. 10. 2016. Nezákonnost rozhodnutí žalovaného nezpůsobila ani absence poučení o možnosti podat opravný prostředek, neboť se v takovém případě uplatní § 83 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[3] Proti rozhodnutí ministryně se žalobkyně bránila žalobou k Městskému soudu v Praze, který ji nyní napadeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Nepřisvědčil žádné žalobní námitce. Rozhodnutí žalovaného neshledal nesrozumitelným z důvodu formulace výroku ani neuvedení zákonného ustanovení zakládajícího rozhodovací pravomoc. Rozhodnutí žalovaného je též řádně odůvodněno. Žalovaný přitom mohl vyjít ze závěrů přezkumné komise, která je jeho interním odborem. Povaha Stanoviska MZdr a Vyjádření VZP není důležitá. Doložení těchto dokumentů bylo stanoveno v podmínkách pro poskytnutí dotace, a žalobkyně je tak měla doložit stejně jako ostatní žadatelé. Nešlo o diskriminační požadavek a žalobkyně současně nemohla požadované doklady nahrazovat jinými. Ohledně datování Vyjádření VZP jde o splnění podmínek dotace a tyto doklady dle Specifických pravidel musely existovat v době podání žádosti. Se žalobkyní tedy nebylo nerovně zacházeno.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka předně trvá na nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o ukončení administrace žádosti pro nesrozumitelnost i nedostatek důvodů a namítá, že městský soud tyto otázky nesprávně posoudil. Právní úprava ve správním řádu nezná „ukončení administrace“ jako způsob rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného též neobsahuje žádná ustanovení zakládající jeho pravomoc, což by mělo, zasahuje-li orgán veřejné moci do veřejných subjektivních práv. Rozhodnutí dále neobsahuje žádné vlastní uvážení, nýbrž pouze odkaz na hodnocení přezkumné komise. Žalovaný nemohl svou rozhodovací povinnost takto přenést na jiný, zákonem nepředpokládaný a nevytvořený orgán.

[6] Městský soud přitom nesprávně konstatoval, že celý dotační proces se řídí rozpočtovými pravidly, jestliže se aplikují i obecné předpisy o správním řízení. A rozhodnutí žalovaného neobsahuje zákonné náležitosti správního rozhodnutí podle § 68 a § 69 správního řádu. Tuto nezákonnost přitom nelze překlenout tvrzením městského soudu, že stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného podala rozklad, tudíž jí bylo zjevné, o jaké rozhodnutí jde. Městským soudem zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 11. 2. 2020, č. j. 9 Afs 276/2018-22, a ze dne 18. 7. 2013,

pokračování

č. j. 1 Afs 61/2013-43, nejsou na věc přílehlavé, a navíc stěžovatelka jejich závěry nerozporovala.

[7] Městský soud se dále odklonil od závěru rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 9 As 18/2007-109, dle kterého rozhodnutí s chybějícím odkazem na ustanovení právního předpisu může být zrušeno, aniž by to odůvodnil. Závěr městského soudu, že tento nedostatek výroku rozhodnutí žalovaného zhojila ministryně, pak nemůže obstát, jelikož ta pouze uvedla, že podle § 14 odst. 3 rozpočtových pravidel rozhoduje o poskytnutí dotace její poskytovatel.

[8] K požadavkům na správní rozhodnutí stěžovatelka poukázala ještě na rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63. Uvedla též rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, dle kterého žadateli o dotaci nemá být odmítnuta soudní ochrana. Stěžovatelce se však nedostalo spravedlivého procesu, na jehož konci je řádné a přezkoumatelné správní rozhodnutí, a městský soud takovému postupu přisvědčil.

[9] Stěžovatelka brojí též proti posouzení povahy Vyjádření VZP a Stanoviska MZdr, kdy požadavky na tyto dokumenty byly diskriminační. Žalovaný popíral, že by šlo o závazná stanoviska, fakticky jim však takovou povahu přiznal. VZP a MZdr pak dokumenty vůbec vydat nemusí, a ovlivňují tak rozhodování o žádostech o podporu. Stěžovatelka přitom nemá žádnou možnost se proti tomu bránit a domoci se vydání potřebných dokumentů. Dokumenty navíc nemusí být odůvodněny. Žalovaný i ministryně přenášejí svou pravomoc na subjekty, jejichž rozhodování má řadu nedostatků. Stěžovatelka nemůže přisvědčit argumentaci veřejnoprávní smlouvou mezi žalovaným a MZdr, na základě které MZdr Stanoviska poskytuje, neboť pro takovou dohodu je třeba zákonné zmocnění.

[10] Stěžovatelka současně nesouhlasí se závěrem městského soudu, že povaha Vyjádření VZP a Stanoviska MZdr nehraje roli a požadavek na ně nebyl vůči ní diskriminační. Žalovaný skrze nepřezkoumatelnou libovůli delegovanou na VZP a MZdr fakticky stěžovatelce znemožnil získat dotaci, aniž by se mohla proti případnému negativnímu Stanovisku MZdr bránit. Není pravda, že by se mohla domáhat náhrady škody z nesprávného úředního postupu. Snažila se bránit stížnostmi, ale MZdr se tím nezabývalo. Městský soud tedy nesprávně přisvědčil žalovanému, který nenastavil přesná, nediskriminační a předvídatelná kritéria.

[11] Diskriminační dle stěžovatelky bylo též posouzení včasnosti vyjádření VZP, s čímž se městský soud řádně nevypořádal. Správní orgán má rozhodovat dle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí, nikoli ke dni podání žádosti (rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). Stěžovatelka též poukázala na vyhodnocování jiných žádostí, jejichž vady byly shledány jako přijatelné, a tyto projekty uspěly. Ministryně přitom ve svém rozhodnutí uvedla, že by bylo možné akceptovat i vyjádření s pozdějším datem. Stěžovatelka tak byla diskriminována a došlo k nerovnému zacházení a porušení zásady spravedlivého procesu.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že argumentace stěžovatelky není nová a žalovaný na ni již obsáhle reagoval ve svých vyjádřeních k žalobě a replice. Na tuto

argumentaci proto odkázal. S napadeným rozsudkem se plně ztotožnil a navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

III.a K přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného

[15] Rozhodnutí žalovaného o ukončení administrace žádosti je podle stěžovatelky nepřezkoumatelné jak pro nesrozumitelnost, tak pro nedostatek důvodů, přičemž městský soud měl tyto otázky nesprávně posoudit. Nesrozumitelnost rozhodnutí žalovaného spatřuje stěžovatelka jednak ve formulaci výroku, jednak v neuvedení zákonného ustanovení stanovujícího pravomoc žalovaného ve věci rozhodnout. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je rozhodnutí žalovaného dle stěžovatelky proto, že obsahuje pouze závěry jakési přezkumné komise.

[16] Námitky nejsou důvodné.

[17] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Měla by tak kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí správního soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt, byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí správního soudu (srov. např. usnesení NSS o odmítnutí kasační stížnosti ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, odst. [5]). Kasační stížnost, která nesměřuje proti závěrům rozhodnutí krajského soudu, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo nověji ze dne 11. 2. 2021, č. j. 1 As 366/2020-41, odst. [6]).

[18] Stěžovatelka v projednávané věci namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, tedy správního orgánu prvního stupně, nikoliv napadeného rozsudku. Pokud by však městský soud přezkoumal správní rozhodnutí, které nebylo přezkoumatelné, zatížil by nepřezkoumatelností i své rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008-99, nebo nověji ze dne 13. 7. 2022, č. j. 7 As 342/2020-30, odst. [8]). Současně, nesrozumitelnost správního rozhodnutí může být vadou řízení, pro kterou měl správní soud správní rozhodnutí zrušit (kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Ani jedno se však v projednávané věci nestalo.

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud obecně k pojmu nepřezkoumatelnosti odkazuje na svou ustálenou judikaturu (zejm. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS, nebo novější ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 As 164/2021-43, odst. [20]). Současně připomíná, že konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[20] V projednávané věci Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že rozhodnutí žalovaného je srozumitelné i dostatečně odůvodněné, tedy přezkoumatelné.

[21] Poskytování dotací ze státního rozpočtu je speciálně upraveno v § 14 a násl. rozpočtových pravidel, přičemž se na něj vztahuje i obecná úprava správního řízení, tj. zejména správní řád (srov. např. i městským soudem citovaný rozsudek č. j. 9 Afs 276/2018-22, odst. [18], a tam citovaná judikatura včetně rozsudku č. j. 1 Afs 61/2013-43).

[22] Stěžovatelka má pravdu, že se na dotační proces aplikují i obecné správní předpisy. Nejvyšší správní soud s ní však nesouhlasí, že by městský soud tento závěr vyloučil (kasační námitka v odst. [6] tohoto rozsudku). Stěžovatelka slova městského soudu vytrhává z kontextu, neboť ten sice konstatoval, že dotační proces se řídí rozpočtovými pravidly, načež ale zmínil správní řád a odkázal právě na rozsudek č. j. 9 Afs 276/2018-22. Nejvyšší správní soud v této souvislosti se stěžovatelkou též nesouhlasí, že by rozsudky č. j. 9 Afs 276/2018-22 a č. j. 1 Afs 61/2013-43 nebyly na věc přílehlavé. Naopak je pravdou, že stěžovatelka jejich závěry nerozporuje, což ovšem nikdo ani netvrdí.

[23] Podle § 14 odst. 3 rozpočtových pravidel, ve znění do 31. 12. 2017, *o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci rozhoduje poskytovatel na základě žádosti příjemce*. Nejvyšší správní soud v projednávané věci souhlasí s ministryní i městským soudem, že tato rozhodovací pravomoc v sobě zahrnuje rozhodování kladné (o poskytnutí dotace) i záporné (o neposkytnutí dotace), přičemž konkrétní podoba rozhodnutí včetně výroku stanovena není. Záporným rozhodnutím o neposkytnutí dotace je tak právě rozhodnutí o ukončení administrace žádosti (srov. např. nedávný rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2022, č. j. 6 As 337/2020-49, odst. [20], obdobně městským soudem citovaný č. j. 9 Afs 276/2018-22, odst. [18]). Nejvyšší správní soud v této souvislosti souhlasí s městským soudem i v tom, že se svou povahou jedná o zamítavé rozhodnutí ve smyslu správního řádu, neboť *de facto* je žádost o dotaci zamítnuta (bod 46. napadeného rozsudku).

[24] Stěžovatelka se současně mýlí, má-li za to, že správní řád předpokládá taxativní způsoby rozhodnutí. Takový závěr z ničeho neplyne. Obecná úprava obsahu správního rozhodnutí v § 67 odst. 1 správního řádu toliko stanoví, že *rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách*, a z čehož neplynou konkrétní možná znění výroku správního rozhodnutí. Nicméně, optikou stěžovatelky

odpovídá rozhodnutí o ukončení administrace žádosti o dotaci právě zamítavému rozhodnutí, jak bylo uvedeno výše.

[25] Stěžovatelka má naopak pravdu v tom, že správní rozhodnutí má ve své výrokové části obsahovat *právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno* (§ 68 odst. 2, věta první, správního řádu). Městský soud se však neodklonil od závěrů rozsudku č. j. 9 As 18/2007-109, neboť z něj toliko vyplývá, že *rozhodnutí s touto chybějící náležitostí může být soudem zrušeno pro nepřezkoumatelnost*. Může, ale nemusí. V projednávané věci Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že chybějící ustanovení v rozhodnutí žalovaného není vadou a důvodem pro jeho zrušení, neboť potřebné ustanovení (§ 14 odst. 3 rozpočtových pravidel) doplnila ministryně na str. 4 svého rozhodnutí (bod 49. napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud připomíná, že v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení tvoří správní řízení v prvním a druhém stupni jeden celek a obsah správních rozhodnutí je třeba vnímat ve vzájemné souvislosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, odst. [27], ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 As 276/2017-28, odst. [28], nebo ze dne 30. 10. 2020, č. j. 7 As 124/2019-20, odst. [16]). Nejvyšší správní soud přitom nerozumí námitce stěžovatelky, že tento závěr městského soudu nemůže obstát, když ministryně toliko uvedla, že podle § 14 odst. 3 rozpočtových pravidel rozhoduje o dotaci její poskytovatel (kasační námitka v odst. [7] tohoto rozsudku). Stěžovatelka se domáhá uvedení ustanovení, podle kterého byl žalovaný jakožto poskytovatel dotace oprávněn rozhodnout, což je právě § 14 odst. 3 rozpočtových pravidel doplněný ministryní.

[26] K dostatečnosti samotného odůvodnění rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný srozumitelně vysvětlil důvody svého rozhodnutí a z odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se při rozhodování řídil. Nejvyšší správní soud stejně jako městský soud neshledal nezákonným, že žalovaný své rozhodnutí opřel o závěry přezkumné komise (bod 50. napadeného rozsudku). Ta dospěla k závěru, že žádost stěžovatelky nesplňuje stanovená kritéria, načež žalovaný v souladu s Obecnými pravidly pro žadatele a příjemce rozhodl o ukončení administrace žádosti právě pro nesplnění kritérií. Důvody rozhodnutí žalovaného jsou tedy z jeho odůvodnění zcela zřejmé a rozhodnutí obsahuje vlastní úvahu, na základě které byla administrace stěžovatelčiny žádosti o dotaci ukončena.

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelce se dostalo jak spravedlivého procesu, na jehož konci je řádné a přezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu, tak i soudní ochrany a též přezkoumatelného rozsudku městského soudu.

III.b K dokládání povinných příloh

[28] Stěžovatelka namítá, že požadavky na Vyjádření VZP a Stanoviska MZdr byly diskriminační a brojí proti jejich povaze *de facto* závazných stanovisek. Diskriminační dle stěžovatelky bylo též posouzení včasnosti Vyjádření VZP.

[29] Námitky nejsou důvodné.

[30] Jak správně připomněli už městský soud v bodě 54. napadeného rozsudku a žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, na dotaci v zásadě není právní nárok

pokračování

(§ 14 odst. 1 rozpočtových pravidel). Do doby vydání rozhodnutí o poskytnutí či neposkytnutí dotace je tak dán prostor pro relativně volnou úvahu státu, jaké projekty podpoří a jaké nikoliv. Aplikační praxe poskytovatelů dotace však nesmí být diskriminační, excesivní či svévolná. Řádný proces posouzení poskytnutí dotace je proto určen jednak právními předpisy, jednak vlastními podmínkami v dokumentech správních orgánů, načež je soudní přezkum neposkytnutí dotace omezen na dodržení právě těchto státem předem stanovených kritérií (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, č. 3324/2016 Sb. NSS, zejména odst. [31] a [32], dále rozsudky NSS ze dne 25. 10. 2018, č. j. 2 Afs 161/2018-40, odst. [17], ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018-37, č. 3757/2018 Sb. NSS, odst. [20], nebo ze dne 15. 6. 2018, č. j. 5 Afs 7/2018-39, odst. [26]; poslední dva v jiných věcech nynější stěžovatelky).

[31] V projednávané věci byly podmínky poskytnutí dotace blíže upraveny Obecnými a Specifickými pravidly pro žadatele a příjemce, kdy v části 2.4. Specifických pravidel jsou vyjmenovány povinné přílohy žádosti o podporu. V bodech 12. a 13. jsou jako povinné přílohy uvedeny Stanovisko MZdr a Vyjádření VZP, přičemž u obou je stanoveno, že musí být vydány nejpozději s datem podání žádosti. Pokud stěžovatelka tyto přílohy nedoložila, resp. v případě Vyjádření VZP tuto doložila s datem pozdějším, zjevně nesplnila předem stanovené podmínky pro poskytnutí dotace a její žádosti o tuto podporu tedy nemohlo být vyhověno.

[32] V této souvislosti Nejvyšší správní soud nepřisvědčil tvrzení stěžovatelky, že ministryně ve svém rozhodnutí uvedla možnost akceptovat i Vyjádření VZP s pozdějším datem. I zde stěžovatelka uvedené vytrhává z kontextu. Ministryně sice takovou myšlenku naznačila, vzápětí však uvedla, že přílohy bylo nutné připojit k žádosti o podporu a po revizi Specifických pravidel musely být vydány nejpozději s datem podání žádosti, přičemž tento přístup byl rovný ke všem žadatelům (str. 8 rozhodnutí ministryně).

[33] Nejvyšší správní soud nakonec souhlasí s městským soudem, že povaha Stanoviska MZdr a Vyjádření VZP nehraje roli (bod 53. napadeného rozsudku), neboť by to na uvedeném nic nezměnilo. Stěžovatelka byla povinna uvedené dokumenty přiložit ke své žádosti o podporu, a pokud tak oproti jiným žadatelům neučinila, nemohlo být její žádosti vyhověno. Nejvyšší správní soud též shodně s městským soudem neshledal, že by se stěžovatelkou bylo zacházeno nerovně oproti jiným žadatelům (bod 58. napadeného rozsudku). Z ničeho nevyplývá, že by žalovaný jako poskytovatel dotace postupoval se stěžovatelkou rozdílně.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu